

πατρὶς καὶ τὸ καθήκον κλίνεται κατὰ τὴν τρίτην
κι' ἢ τιμὴ κατὰ τὴν πρώτην.

Ἄς γραφοῦν τὰ τρία λόγια καὶ σὲ λάβαρα σεπτὰ
καὶ σημαίας διαφόρους,
ν' ἀνυψοῦν καὶ τοὺς ἀπόρους
καὶ τοὺς ἔχοντας λεπτά.

Μὰ καὶ σὺ μαζὶ μου τώρα
πάρε δύναμι καὶ φόρα,
καὶ κατὰ τὸ λιγερόν
τὸ σπαθὶ καὶ τὸ τουρέκι
νέον ἔσκα φλογερόν
ἔκ τοῖσ' αἰμεν, ἐξ ἑξέτη.

Νέον ἔσκα τῶν ξυλῶν πρὸς τιμὴν τῶν Πανελλήνων.

Πατρὶς, τιμὴ, καθήκον, λόγια τρία,
ὅπου θὰ μείνουν μὲς' ἐστὴν ἱστορία,
ἔσεις φρονηματιστε,
καὶ νηστικὸς στίσιετε,
νὰ σὰς δοξάζουν πάντα
χωρὶς νὰ ξέρον γιάντα.

Πατρὶς μου, σὰν σὲ βλέπω νὰ γελῆς
καὶ τῆς κοιλιαῖς τρανῶν νὰ γαργαλῆς,
φωνάζω μὲ τρανὴ κλιζὰ
κι' αἰσθήματα μεγάλα :
καὶ τὴν δικήν μου τὴν κοιλιά
χάιδευ καὶ γαργάλα.

Μοῦ λένε πῶς στρατεύματα καὶ ἰσθλοὶ
θὰ γίνουσι γὰρ νὰ πάρωμε τὴν Πόλι,
κι' ἐγὼ κυττάωντας τὸ ψωμί
καὶ τὰ κοινὰ Ταμετα,
νὰ τὸ καθήκον κι' ἢ τιμὴ
σκοῦζω μὲ βουλιμία.

Πατρὶς μου λατρευτὴ καὶ τιμημένη,
σὰν βλέπω μὲ σπαλταῖς φορτωμένη
νὰ πηλαλῆς ἑλοταχῶς
σὰν φτεροποδαρούσα,
τοῦ πεποτουσίου μου μοναχῶς
κυττάζω τὴν πατούσα.

Ὅταν ἰδῶ Ταμία σου κανένα
μὲ τρόπο νὰ τὸ στρίβῃ γὰρ τὰ ξένα,
τότε μὲ πᾶνουν οἱ θυμοὶ
καὶ λέω : κουτανθῶποι,
νὰ τὸ καθήκον κι' ἢ τιμὴ
πῶς πάει' ἐστὴν Εὐρώπη.

Κι' ὅποταν ἀρχαίφιλός τις πᾶν
τάραχα του πηγαίνῃ νὰ ξεκάνῃ,
νὰ τὸ καθήκον, ἑμμανῆς
φωνάζω' στοῦς κυνώπας,
θαρρῶ καὶ τοῦτος συγγενεὶς
πῶς ἔχει' ὅτ' ἐς Εὐρώπας.

Πατρὶς, τιμὴ, καθήκον, λόγια τρία,
ὅπου θὰ μείνουν μὲς' ἐστὴν ἱστορία.
Μαζὶ καὶ χῶρια τὰ τιμῶ
καὶ νοιώθω μέσα μου καὶ μὲ
γι' αὐτοῦς, ποὺ κομπολόγια
δὲν κάνουν τέτοια λόγια.

Ἐπάνω' στὴ σημαία μου τὰ βάζω,
πεζὸς καὶ καββαλάρης τὰ διαβάζω,
γι' αὐτὰ τὰ τρία πολεμῶ,
ἄλλ' ἂν, καθὼς ἐπιθυμῶ,
μὲ τοῦτα δὲν πλουτίσω,
μούντζιαις κι' ἐμπρός καὶ πίσω.

Ὁ Πρωθυπουργὸς λαλῶν καὶ τοὺς φίλους του φιλῶν.

Τζόγιας μου, δεχθῆτε τώρα τῆς ἀγάπης ἀσκαμὸ
καὶ κυττάξετε μαζὶ μου τὸν Προϋπολογισμὸ.

Ἄς τὸν ψάλουν ὄσοι φίλοι πᾶνουν ὄρκο' ἄτόνομά μου,
κι' ἔς τὸν πᾶρουν τέτοιαις ὄραις
μὲ φωναίς, μὲ κλαπαδόρακι...
τὸν ἀφίνω γιὰ σημαί' στοῦ μεγάλο Σύνταγμα μου.

Ὅποσοδηποτοῦν ἀνέταξ
τὸν ἕψησίσαμε κι' ἔφέτος,
κι' ἄλλο τι δὲν ἐχρειάσθη γιὰ τὸ τρώπειον αὐτὸ
παρὰ μόνον ἓνας ὕπνος μὲ βαρὺ ρουχαλιτῶ.

Πῶς ἐστῆναξ γιὰ τοῦτον μὲς' ἀπὸ τὰ σωθικά μου,
τὸν συνώδευσαν ἀκόμη καὶ χασμουρητὰ δικὰ μου,
τὸν συνώδευσε προσέτι
καὶ χασοφύρη' Ἀναργύρου,
ποῦχει κανεὶ τὸ Ντοβλέτι
τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου.

Ὡ σεις φίλοι μου καὶ τζόγιας καὶ τοῦ κόμματος χρυσῆ,
δίνω λόγο καὶ παρόλα
πῶς θὰ κέρουν τέλος δια,
κι' ἂν ἀπὸ τὰ νέα πλούτη μείνουν μόνο τὰ μισά.

Ὅποσοδηποτοῦν ἀνέταξ
τὸν ἕψησίσαμε κι' ἔφέτος.
Πάρετέ τον καὶ πηδάτε μὲς' ἐστὴν στρουγγας τὸ μακρὶ
καὶ βαστάτε τὸν ψηλά...
τράβηξε κι' αὐτοῦς πολλὰ
μὲ τὸν Πρωτοπαπαδάκη καὶ μὲ τὸν Ἀλεξανδρῆ.

Ἄλῃθεια τὸν κατήντησαν ὅπου κακό σου θέλει,
τὸν ἔλουσε πατόκορφα κάθε γλωσσῶ κουρούνα,
κι' ὁ Κρασιδιώτης Ρέπουλης τὸν ἔκανε κουρέλι,
κι' ὁ Πατρινὸς ὁ Γούναρης τοῦ τῆναξε τὴν γούνα.

Πάλι τοῦ στραπατοσύριαν τὰ νέα περισούματα,
τοὺς στόλους, τὰ στρατεύματα,
πάλι γιὰμὰ τὸν ἔβγαλαν μηδενικὸ καὶ μπόρα,
καὶ ντοῦνκουε τὸν ἔβρισαν σὰν ἀχρηστο' ἐστὴν κόρφα.

Ὅμως γι' αὐτὰ ποὺ τοῦψαλαν πεντάρη μὲ σὰς μέλη,
κι' ὄσο κι' ἂν ὀλιγώστετε τὸ κέντηο καὶ τὸ μέλι,
πάντα θὰ μείνῃ κατὶ τί, τζογούλας μου, γιὰ γλειψίμο
καὶ τῆς κοιλιαῖς σας τριψίμο.

Μ' ὄσα κι' ἂν τὸν λένε, μεγάλα καὶ πολλὰ βυσσοδομετ...
μ' ἔμπρός' στοῦ χάλι του τρωπάτε...

ἢ πατρὶς, χρυσάει μου τζόγιας, τὸ καθήκον, ἢ τιμὴ
ἐπιβάλλει νὰ τὸν φᾶτε,
κι' ὄρε' ὅτ' αὐτοῦ κούρελιμα του
καὶ' ἐστὴν σωφρέλιμα του.

Πάρτε κι' ἄλλο μου φιλέ...
τζόγιας, ὄρα σας καλῆ,
ἐκουράστηκα πολὺ
καὶ τὸ ξέπλωμα διψῶ,